

כלי יטמא אלמא: לא מקבל טומאה מן הכלי שקיבל טומאה מן השרץ אלא אוכל ומשקה בלבד, ולא אדם וכלים, והאי נר הוי ראשון, ועכשיו יש כאן תוספת טומאה, שמתחלה היה שמן זה שלישי, וחוזר ונעשה שני על ידי הנר, דהואיל ויש טומאה עליו, לא חיישין ליה, ומותר להוסיף בידים.

מדבריהן למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח - עם זמן הביעור, דהואיל והולכת לאיבוד אף הטהורה, ואסורה מדאורייתא - לא חיישין לשמירתה, ואף על גב שמוזהרין אנו לשומרה בטהרה, דכתיב (במדבר יח) את משמרת תרומותי. אינה היא המדה - אי אתה יכול ללמוד את זו מדבריהן, ובגמרא מפרש אמאי אינה היא המדה. ומזדים ר' אליעזר כו' - ר' יוסי קאמר לה דאף על גב דאיפלוג ר' אליעזר ור' יהושע בשריפת תרומה - בהא מודו ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה.

גמרא. שני ושני הוא - מתחלה היה שני, ועדיין שני הוא.

הכא בוולד וולד עסקינן - האי בוולד הטומאה דקתני מתניתין - וולד וולד קאמר, דהיינו שני, ובשר שנגע בו הוה שלישי, וכי הדר שרפי ליה בהדי בשר שנטמא באב הטומאה שהוא ראשון - חוזר ונעשה שלישי זה שני.

והא אין אוכל מטמא אוכל - וכיון דלא מטמא ליה, מאי תוספת איכא.

ואין עושה כיוצא בו - ואין מטמא אוכל כיוצא בו.

הוא טמא - משמע מיעוטא.

אבל תרומה וקדשים עושה כיוצא בה - דילפינן מנבואת חגי לחם ונזיד יין ושמן (חגי ב). שפיר - דמתניתין בקדשים קיימי'.

מקרא מלא - לא הוציא ממשמעו לא תרומה ולא קדשים, אלא דבר שלם דיבר דאין אוכל מטמא אוכל לעולם, ונבואת חגי - טומאות דרבנן נינהו, וכבר נגזרו, כדלקמן, אבל דאורייתא - לא מטמא אלא אוכל משקה ומשקה אוכל, לקמן בפירקין /פסחים/ (יח, א) יליף לה דאוכל מטמא משקה ומשקה אוכל.

דאיכא משקין בהדי בשר - כשנגע באב הטומאה היה משקה טופח עליה, ונטמא עמה, והוה אף המשקה ראשון, וכששורפה עדיין הוא עליה, ומטמא הבשר שנשרף עם זה מחמת המשקין, ונעשה שלישי שני.

מדרבנן מטמא - וקא מוספי ליה טומאה מדרבנן.

מאי הוי שני - דנר הוי ראשון.

היינו הך - דר' חנינא דתריצנא בהכי, ומאי הוסיף ר' עקיבא, דמשמע דהוסיף עדות על עדות, חידוש על חידוש.

להיות תחלה.

עם בשר ומשקין מיבעי ליה - וא"ת אמאי לא פריך מאי איריא שנטמא באב הטומאה אפי' בראשון ושני נמי בדפריך לקמן על ר"ע וי"ל משום דרבי חנינא קאמר מימיהם של כהנים משמע שמעולם כך הוא אף קודם י"ח דבר דגזרו דכל הפוסל התרומה מטמא משקין להיות תחלה דבפ"ק דשבת (דף יד: ושם) מוקי האוכלין והכלים שנטמאו במשקין במשקין הבאים מחמת ידים ולפי שגזרו דידיים פוסלין התרומה עושין המשקין שנגעו בהן תחלה. מאי קא משמע לן דשלישי מותר לעשותו שני היינו הך - למ"ד אין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא לא פריך דלדידיה הוסיף דמותר לעשות אף שני דאורייתא.